

--Igehirdetés karácsony másodnapján, Urk, 2020 december 26.-- Textus: Lukács 2:14 –
 “KARÁCSONY TANÚI”- Urbán Ákos gondnok testvérünknek, kedves barátunknak ajánlom
 szeretettel a 75-ik születésnapja alkalmával. Zwolle, 2021 jan. 18-án. Hermán M. János

Adeste fideles! Komt allen tezamen! Ó, jöjjetek hívek, ma lelki nagy örömmel. A jászolhoz
 Betlehembe jöjjetek el! Megszületett az angyalok királya: Ó, jöjjetek, imádjuk! Ó, jöjjetek,
 imádjuk! Ó, jöjjetek imádjuk az Úr Krisztust!

Ünneplő gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Négyszáz éves portugál kántálónak a templomba hívó versével buzdítottuk most egymást e
 befogadó templomban. Éneklés közben már szívetekben érezhattétek, hogy az első karácsony
 történései szabták meg az egybegyülekezésünk értelmét: nekünk a vesztegzár ellenére is,
 örvendezve kell ellátni a feladatunkat.

Minden kényelmet félretéve, akár menet közben is, bátorodjunk meg az üzeneteket és
 gondolatokat ellenőrző, sőt tiltó világban. Félünk beállni a karácsonyi tanúk közé? Ez a világ
 nem jutalmazza a kegyességet. Kérjük azért a Szentlelket, hogy a pásztorok példájára mégis
 tudjunk jeleskedni az Úr Jézus Krisztus imáadásában!

Testvéreim, mi ebben a délutáni órában hallottuk a szent lecke olvasásakor a mennyei
 szózatot, a bethlehemi mezőkön tanyázó pásztoroknak azonban éjszaka hirdette az angyal a
 fenséges üzenetet:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Ettől az angyali szózattól, az áhított jókívánságok sorától valósággal virágba borul a lelkünk
 világa!

Testvéreim! Beleremegünk és rájövünk, hogy ezek a mennyei üzenetek a Boldogság
 összetevői, amelyeknek az ízét jó kóstolgatni a földi életünkben!

Ünnep a mennyben és ünnep a földön: ez a világmindenség ünnepe, és azért volt lehetséges,
 mert a karácsony először az isteni szeretet ünnepeként áradt felénk! Számítógépes észjárással
 fel sem fogjuk, hogy mekkora annak a jelentősége, hogy az angyal mellett mennyei seregek
 dicsőítették Istent! Seregekre gondolva, szokatlan jelszavak hangzottak el az éjszakában:
 dicsőség, békesség, jóakarát....

Hogyha Moszkvában ezen az alapon kormányoztak volna, valószínű hogy sikeres lett volna a
 kommunizmus, továbbá úgy véljük Brüsszel eszméinek a sorsa is attól függ, hogy miképpen
 viszonyulnak Isten dicsőségéhez, a Krisztus békességéhez és a mennyei jóakarathoz!

Mi Bethlehemre szavazunk! Bethlehem, Efrata és széles e világ mezőin azóta sem hangzott
 magasztosabb ének a sötétben. Elevenítsük fel, hogy a Mikeás próféta könyvének az ötödik
 fejezetében jövendölt helyről van szó, annak nyomán teljesedett be az angyali jövendölés
 helye a Messiás születéséről. Azon a helyen szállottak alá a mennyei seregek, és olyan látvány
 volt, amitől megijedtek a pásztorok. Földi seregeket láttak ők már jönni, menni, de megnyílt
 egekkel és az ég lakóival még sohasem találkoztak.

Testvéreim, Bethlehem, a kenyerek városának nevét hordozó hely ugyanaz mint Efrata,
 vagyis a Jeruzsálem városától nyolc kilométernyire délre fekvő település. Valamikor Ámos

próféta is annak a mezőnek volt a lakója. (Lásd Ámós beszédeit, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, a miket Izráel felől látottÁmós. 7,14)

Bibliafordító atyáink Ephrata nevét így értelmezték és jegyezték: bőség mezeje, gyümölcsös. A pásztorok lakta helyet pedig Pásztorfalvának is nevezhetnénk. Ez a Béth Sahur kissé keletre volt Bethlehemtől az efratai mezőségen. Ott laktak azok a bátor, de társadalmilag megvetett emberek, akiknek a törvényszéken nem fogadták el a tanúvallomását. A rómaiak hazugnak bélyegezték a pásztornépet. A pásztorok lelkiismeretes tartásáról azonban maga Jézus mintázta a Jó Pásztor példázatát (Jn.10). Dávid pásztorfiúként például bottal és parittyával védte a nyáját és a népét.

Atyámfiai, a pásztorok az ókorban is éberek és edzetek voltak. Elég ha csak Ámosra gondolunk, és akkor meggyőződhetünk, hogy lelkileg is képesek és kifinomultak voltak a Mindenható Istennel való beszédre, akárcsak a zoltárszerző Dávid. Tény, hogy a pásztorok az éjszakai sötétségben is örvendező engedelmességgel, vonakodás nélkül váltak az isteni Kijelentés eszközévé.

Amikor Jézus Krisztus születésekor csoda történt a mezők fölött, akkor elsőként a szabadban tanyázó pásztoroknak nyílt meg az ég, ők váltak a születés tanúivá. Ennél szebb jutalmat nem is várhattak, nem is kaphattak volna soha ezek a szüntelen készültségben vigyázó emberek, akiknek többnyire csak viszontagságokban volt része az életben.

Az angyali szózat elvette a félelmüket! Jól jegyezzétek meg: bármilyen pásztori foglalkozás képviselői, így maguk a lelkipásztorok, akik a presbiterekkel együtt a gyülekezetek angyalainak is mondatnak, gondoljanak erre a pillanatra, amikor döntenet kell a rendkívüli helyzetekben. Lelki erővel megtelve, nem számolva az akkori világ tiltásaival és szabályaival, bízva abban, hogy senki sem lopja el a nyájaikat, a pásztorok elmentek Bethlehembe. Valamennyien elmentek!

Nem küldöttséget küldtek, nem számolgatták, hogy a harmincas lélekszám alatt vagy felett vannak: MIND felkerekedtek, miután az angyalok visszatértek az égbe!

Szent kíváncsisággal mentek a kised látására, öntudatlanul vállalták a bibliai tanú szerepét, annak a meglátását, hogy miként szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát miképpen adta Isten Bethlehemben, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (Jn.3,16)

Testvéreim! Az emberiség mindenkor kettős feszültségben élt: Augusztus császár korában is milliók várták a Szabadítót, a bűntől és a haláltól való megszabadítót. A próféciákból tudták, hogy a bűneset óta csak Isten kegyelmében reménykedhetnek.

Másfelől: a bűnt és kárhozatot tagadók serege csakis erre a földi emberöltőre gondol. Most akar élni vagy túlélni, csak jól élni és erőszakkal tenni „boldoggá” másokat. Nem érdekli őket a nyitott menny története és a pásztorok csapataival sem indulnának soha Betlehembe. Beletörődnek, hogy még a szomszédjuk nevét sem ismerik. Az adatvédelem mögé bújnak, ebből már szokás lett és jog. Ezt követi aztán sok helyen a harangszó betiltása, a keresztyén szimbólumok leverése, a templomok felgyújtása.

Mi, akik Kelet-Európában születünk, mondjuk el néha, hogy a kommunizmusban milyen kétszínű volt a papírforma szerinti „vallásszabadság” gyakorlata. A hatalmasok nem hatódtak meg az ENSZ-től, meg attól sem, hogy ne Heródes módjára viszonyuljanak az Egyház

népéhez és intézményéhez. Nem tanultak abból, hogy az egyház üllőjén már sok kalapács elkopott. Titokban azonban rettegetek a feltámadás hitétől, mert az számukra teljesen ellenőrizhetetlen volt. A szeretet sem volt benne a kommunista kéziszótárban. Valami hivatali majomszeretet azért létezett közöttük, de ennek nincs köze ahhoz, hogy náluk az ember majomból lett az evolúció során. A bűnt és bűnhődést az állam szabta meg, a Bibliákat bezúzták. Ettől a könyvtől különösen féltek. A keresztyénséggel való versengésben saját ünnepeket találtak ki. Fesztiválokat szerveztek, megénekelték és istenítették magukat meg a szeretnivaló pártjukat. Aki nem ezt tette, azt lehallgatták, a végén egyetlen romániai gyóntatószék sem létezett lehallgatókészülék nélkül.

Hatalmuk tetőfokán például az is lehetségessé vált, hogy a csauseszkánus diktatúra gonoszságait jóra magyarázva, fényéves keretekben mérték a testet és lelket romboló tevékenységüket. Imádásukat követelték, mutatványokat szerveztek, a karácsonyi ragyogást akarták ellopni és utánozni...

A magasságos Isten helyett a kondukátornak járt volna minden dicsőség. Megjátszották, hogy ő békeharcos és nemzetközi béketeremtő. Ne is beszéljünk arról, hogy az emberekhez való jóakarata az ország kiéheztetésében mutatkozott meg: a gyógyszer, meg ezer és ezer életfenntartó és háztartási cikk eltüntetésében. A kollektív gazdaságokban aztán már pásztorok sem kellettek, mert az állatok éhen pusztultak.

Testvéreim, alázatosan mondjuk, de csak azért, mert tudnotok kell: még 1989 előtt is megünnepeltük a karácsonyt! Olyan lelkiülettel és áhítattal, amelyet most csak ritkán látni, vagy nincs is mihez hasonlítani. Az erdélyi emberek tudták, hogy hajszálon múlt, hogy megérik-e a következő karácsonyt vagy elpusztítják a falujukat és a templomukat, hogy megverik és nyilvánosan megmocskolják a pásztorokat és elszéled a nyáj. Amikor hivatalosan mindenből kifosztották a lakosságot, akkor az emberek tömegesen ébredtek reá, hogy Isten magát meghagyta! Ez olyan megható tapasztalat, hogy nem szabad a sírba vinni.

A lelkünket is birtokba akarták venni, az identitásunkat pedig meg akarták változtatni a bőrkabátosok és a fizetett pártaktivisták. A keresztyén ünnepeket legfennebb néphagyományként, folklórként türték meg, mert abból turisztikai hasznot húztak vagy zsarolási eszköznek használták.

Keresztyén testvéreim! Az ateista önkényuralom idején az otthoni templomainkban és a családi házakban a szüleink sohasem szüntek meg arról beszélni, hogy Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Hétköznapi szavakkal arról elmélkedtek, hogy az idők teljességében, az első karácsonykor Isten szeretetből lett emberré, hogy az emberiségnek teljes legyen az üdvössége. A Golgotáig vezető útról, a húsvét és a pünkösöd lényegéről is beszélgettek és tanították az unokáikat. Lélekben belső szabadságuk volt!

Testvéreim! A bethlehemi istálló tanítása már gyermekkorunkban vésődött a gondolkozásunkba a káté szövegével együtt. Máskor majd elmondjuk vagy leírjuk, hogy pásztorok példájára miként jártuk újra az éjszaka sötétségében a templomokig és az elesettek házáig vezető utat, miként vittünk úrvacsorát a betegeknek, főleg gyalog. Lélekben pedig milyen hálásak voltunk, hogy nem a nabukodonozori elméknek, hanem annak a jászolban fekvő Gyermeknek adatott minden hatalom a földön és a mennyen.

Testvéreim! Karácsonykor az Isten beszéde emberi testet öltve, egyaránt hirdette az örömezenetet az Istent kereső és az Istentől elforduló emberek számára. Számunkra jelenleg

az a meglepő, hogy önző és megkövéredett szívű világunkban mi itt hirdetjük az evangéliumot és van aki hallgassa. Ez is a kegyelem jele. Közületek sokan áldozatot is hoznak azért, hogy gyakorolják a közösséget és az úrvacsoravételt. Bárcsak sokáig élne ez a lelkesedés! Szinte ki se merjük mondani, hogy körünkben a hit megélése a vírusjárvány kitörése után talán magasabb mutatón áll mint előtte. Tudjuk hogy hitmérő eszköz nincsen, dicsekedni sem akarunk, de hollandiai magyar szórványgyülekezetünkben idén jelentősen nőtt az istentiszteletek és a résztvevők száma. SDG!

A lelkiekre nézve pedig, ahhoz lelkieket szabva, a legkívánatosabb az lenne, hogy ne csak a „vallási-szabadnap” ünnepnapjainkba érkezne ideig-óráig, hétvégi vendégként az Élet Ura, hanem a mindennapi kenyérrel való élés gyakorlata szerint neki a hétköznapjainkban is ott lenne a helye.

Valljuk be őszintén, hogy az előjegyzési naptárunk logikája szerint Jézus Krisztust néha keretek közé szeretnénk szorítani. Akkor jöjjön, akkor szóljon, amikor mi hívjuk őt és ha belefér az ágendánkba, vagy ha nem zavarja a vendégeinket.

Hallottunk olyat is, hogy csinálja már az Isten azt, amire mi kérjük őt, stb. Járványveszélyes világunkban a hatóságok ugyancsak beleszólnak a gyülekezések szervezésébe. Megértjük, és akárcsak a mai nap, könyörgünk és fohászkodunk, hogy oldódjanak a vesztegzárak, hogy találkozassunk ismét az úrasztala körül. Addig azért vigasztalódjunk, hogy a körülmények változhatnak és változnak is. Jézus Krisztus viszont tegnap és ma és örökre ugyanaz! Neki köszönhetően megtérhetünk és háládatos életet élhetünk!

Az otthonmaradott szeretteinkre gondolva ebben az órában, arra kérlek titeket, hogy elsőként nekik mondjátok el a mennyei jelenetet, a pásztorok félelmét és misszióját, a bethlehemi zarándoklásukat éjnek idején. Lehetetlen, hogy Mária és József ne örvendett volna együtt a pásztorokkal, akik elsőként Jézus szüleinek mondhatták el a mennyei kijelentést, az örökérvényű szózatot. --- Dúdoljuk el magunkban emlékeztetőül Gárdonyi Géza megzenésített verséből a pásztorok viselkedésére vonatkozó sorokat és cselekedjünk hasonlóképpen: „Egyszerű pásztor, jöjj közelebb, Nézd csak örömmel Istenedet. / Egyszerű pásztor, térdeden állj! Mert ez az égi s földi király. / Egyszerű pásztor, arcra borulj, Lélekben éledj és megújulj!”

Végül ne sajnáljuk az időt azoknak a nézői időknél az összefoglalására, amikor a Székelyföldön tilos volt a karácsonyfa árusítása, jöllehet az állam aranyért és ezüstért bocsátotta áruba az embereket; eladták a szász lutheránus testvéreinket is, üldözték a hitvalló lelkészeket és 1989-ben Temesváron meg máshol, éppen karácsony táján, a nép közé lövettek.

Ma semmiképpen ne felejtünk el imádkozni az üldözött és lemészárolt keresztyénekért a világban. Aki csak teheti, segítsen a menekülteken, gondoljon a kised Jézusra, Máriára, Józsefre és Egyiptomra, ahol kivárták a Heródes halálát.

Szeretett Testvéreim, illik hozzánk, hogy személyesen, saját magunknak is foglaljuk össze három pontban a prédikáció üzenetét. Biztosan hasznunkra lesz, amikor kétségek gyötörnek, amikor ismeretlen valaki kérdez az ünnep felől a vonaton, vagy amikor egy rokonunk betegágya mellett teszünk biztonyságot.

1.-Jézus megszületésekor először a mennyei seregek és a pásztorok örvendeztek, aztán a három királyok, a jeruzsálemi templomban pedig Simeon és Anna. Jézus bethlehemi

megszületése általában az embernek és a saját megváltásomnak a zálogát jelenti!
Mindnyájunknak, így nekem is a Szentírás az a jászolbölcső, ott olvashatok családom körében a jövődölésekről, Izrael népéről és az üdvtörténetről, Jézus életéről, az ő követéséről és a szívünkbe való beköltözéséről.

2.-Már az első karácsonykor látható volt, hogy Isten Egyszülött Fiát halálra keresik, gyűlölik az igazságát és a lelki királyságát. Ezért ismétljük el hangosan a lakott föld híveivel az Apostoli Hitvallás szavait. Nemcsak tudomásul vesszük a tényeket, hanem őszintén hiszek "a mi Urunkban, aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától, szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat. Hiszek Szentlélekben. Hiszem az Egyetemes Keresztyén Anyaszentegyházat, a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet." Akinek nehéz a credo, az könyörögjön, hogy nyerjen segítséget a hitetlenségében.

3.- Befejezésül pedig Erdélyország egyik istenfélő költője, Reményik Sándor jusson eszünkbe. Reményik az első karácsony örömezenetének a mezején járva, felejthetetlen verset írt Kolozsváron az Ige testté lételéről. - / Verbum caro factum est. (Felirat a kolozsvári református Theológia szószéke fölött.) Kolozsvár, 1940 december 21./

Testvéreim, a magyar területi szétszakítottság sebeire figyelve, Reményik 1940-ben azt üzenté Dél-Erdélybe, hogy a testté lett Igén kívül nincs más reménységük. Nyugati diaszpórai élethelyzetben ez a vers nekünk szintén fogódzót kínál. Arra figyelmeztet, hogy senki se gondolja magát többnek az otthon maradottaknál. Törleszteni és jóvá tenni még lehet, de a hiányunk mindenkinek, saját magunknak is fáj. Főleg ilyenkor, karácsonyi templomok, utak, temetők és az erdőben behavazott Krisztus-keresztek hangulatában.(Ady)

Reményik költeménye így zárul:” Vagy senyvednek a kettétépett Erdély / Sötétebb, csillagatlanabb felében/ -Vigasztalásuk csak a felirat: /Az Ige Testté lőn. / -- Uram, engedd, hogy gondoljunk reájok / Sokat, sokat./ S ne engedd, hogy elbizzuk magunkat/ Sem fegyverben, sem észben, sem erőben, /Sem akaratban, sem csalfa időben,/ Csak abban, ami örökkévaló: /Te igédben, mindenkit üdvözítőben./ ----

Elég, ha Dél-Erdélyt e pillanatban Kárpátaljával helyettesítjük be a versben, és akkor a látnoknak sajnos igaza van. Érettük is tennünk kell, kezdetben bár annyit, hogy lélekben Kárpátalja hívó népére gondolva, velük együtt énekeljük el otthon azt a hívogató portugál kántálót, hogy eljövén - ma lelki nagy örömmel imádjuk az Úr Krisztust!

Kedves Testvéreink! Az Úr Jézus Krisztus imáadásában érdemes jeleskedni! E hatalmas urki templomba ezért jöttünk, hogy találkozzunk egymással az angyalok és az idvezült lelkek társaságában. Kérjünk erőt ennek a szózatnak az ismétlésére és az árral szemben való cselekvésére. Mondjuk hangosan: „**Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.**” Ámen
Írta és elmondta dr. Hermán M. János nyugalmazott lelkipásztor